

Ярошівка – мальовниче українське село. І хоча його за радянських часів перейменували в «Українське», Ярошівкою воно як було, так і залишиться, оскільки первісна назва й до цих пір не сходить з вуст не лише його жителів, а й всіх, хто його знає.

Саме сюди навідалися гості-земляки з Києва та керівництво Талалаївського району. А привід був нерядовий – 13 березня виповнилося 160 років від дня народження видатного земляка, письменника, літературного критика, мистецтвознавця, фольклориста, знаменого не лише в Україні, а й далеко за її межами, – Василя Горленка.

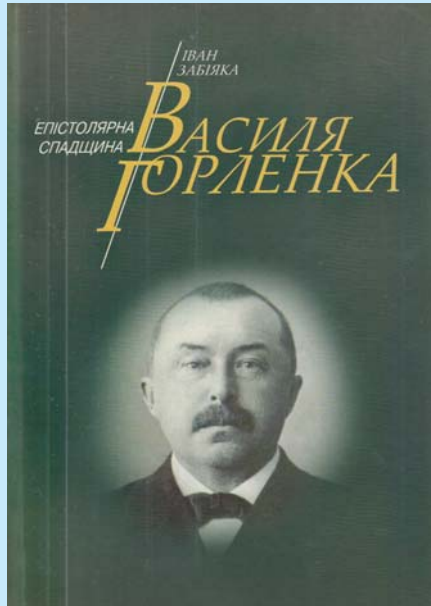

На початку дійства, приуроченого пам'яті Василя Петровича, у районному Будинку культури відбулася презентація книги «Епістолярна спадщина Василя Горленка» авторства Івана Забіяки, кандидата історичних наук, старшого наукового співробітника Інституту журналістики КНУ ім. Т. Шевченка, заступника керівника Прилуцького осередку Чернігівського земляцтва у Києві, зрештою, земляка самого Василя Горленка, оскільки сам Іван Михайлович родом із Ярошівки. Автор пройшов довгий і копіткий шлях, щоб видати цю унікальну працю – знадобилося понад 20 років роботи в бібліотеках, архівах, музеях, щоб по крупинці зібрати максимально все про Василя Горленка. Книга містить півтори тисячі посилань на різні джерела. За словами Івана Забіяки, це ще не все, ще треба працювати й працювати над епістолярною спадщиною, щоб якомога яскравіше і точніше відтворити пам'ять про нашого видатного земляка, його історичну постать.

По завершенні презентації у районній бібліотеці відбувся круглий стіл, учасниками якого були очільники району, журналісти, мистецтвознавці. Обговорювали питання про збір інформації і написання історії кожного села Талалаївського району, для здійснення чого Іван Забіяка спеціально розробив анкету, щоб систематизувати збір і обробку інформації. Що ж до пропозиції афганців встановити у райцентрі пам'ятник воїнам-афганцям, Іван Забіяка запропонував встановити пам'ятник всім, хто брав участь у миротворчих операціях на різних континентах, в різних країнах світу – так буде правильніше і справедливніше. Іван Михайлович також запропонував, щоб у районній газеті обов'язково публікували імена всіх, хто пожертвує свої кошти на зведення монумента, а на його тильній стороні викарбувати імена меценатів. Така пропозиція була підтримана. При цьому робився акцент на максимальну якість як і щодо написання книги з історіями сіл, так і на встановлення пам'ятника.

Після цього київські гості разом з головою райдержадміністрації Оксаною

В гостях

у нашого земляка

Наші земляки мають пишатися цією неординарною постаттю, цим генієм, які, як кажуть у народі, народжуються раз на сто років. А ми повинні завдячувати Івану Забіяці за його високий творчий подвиг.

Плютою та головою райради Юрієм Дзюбаном вирушили в Ярошівку до могили Василя Горленка, щоб вшанувати його пам'ять разом з місцевими жителями.

Перед цим учні місцевої школи порадували всіх присутніх концертом, організували літературну експозицію в пам'ять про свого відомого земляка.

Могили, де похований Василь Горленко, гості відвідали одразу ж після концерту, поклали до пам'ятника квіти. Зважаючи на той факт, що надмогильний пам'ятник був без верхівки, це питання досить оригінально вирішив «винуватець» пам'ятних заходів Іван Забіяка: на його замовлення викували залізний хрест, який плавно переходить у тризубець. Шкода, що погодні умови не дозволили його встановити.

Що б хотілося сказати насамкінець, підводячи ризик під цією подією? Річ у тім, що таких подій значно поменшало на наших українських теренах. Люди переключилися в основному на інші цінності, менш вартісні. На превеликий жаль, це гіркі реалії життя, оскільки світ змінюється, і не в крашу сторону. У кожного з нас є спадщина, яка дістається від батьків. Ми її бережемо, як зиницю ока, бо її створили ті, хто нас на цей світ благословив і кому ми за це повинні вічно завдячувати, а отже – зберігати спадщину, примножувати її, щоб передати наступним поколінням. «Епістолярна спадщина Василя Горленка» не повинна бути забутою. Наші земляки мають пишатися цією неординарною постаттю, цим генієм, які, як кажуть у народі, народжуються раз на сто років. А ми повинні завдячувати Івану Забіяці за його високий творчий подвиг.

А ще окремо хочеться подякувати незмінному керівнику Прилуцького осередку Чернігівського земляцтва Павлу Кривоносу, який всіляко сприяв цим заходам, за його святу справу, яка так необхідна нашим землякам. Без його участі подібні заходи було б украй важко провести.

Коли ми покидали могилу В. Горленка, Іван Забіяка сказав: «До побачення, Василю Петровичу. Ми завжди будемо відвідувати вас і ніколи про вас не забудемо. Спасибі вам за все».

Віктор БАРАНОВ,
член Прилуцького осередку.
Фото **Андрія ЗАБІЯКИ.**